

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ. ΕΙΚΩΝ. Ὑπὸ Αἰκ. Ζόρκου. — ΚΑΜ. ΦΛΑΜΜΑΡΙΩΝΟΣ
 ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ; Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Συνέχ. ὑπὸ Σ. Κ. — ΔΕΚΑΕΤΗΣ ΣΚΑΠΙΑ-
 ΝΕΥΣ. ἐκ τοῦ Γαλλ. συνέχεια καὶ τέλος. ὑπὸ Η. Α. Γεωργιάδου. φ. φ. — ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΡΙ
 ΝΕΥΤΩΝΟΣ. συνέχεια καὶ τέλος. ὑπὸ Ι. Κωνσταντοπούλου. — ΒΟΡΕΙΟΝ ΣΕΛΑΣ. συνέ-
 χεια καὶ τέλος ὑπὸ Ρ... — ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΔΙΝΔΑΟΥ, BALDWIN, ἐκ τοῦ Γερμ. συνέ-
 χεια ὑπὸ Κ. Βεζυρούλη, καθηγητοῦ. — ΠΟΙΚΙΛΑ. — ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ. ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟ-
 ΒΛΗΜΑΤΩΝ. ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ, ὑπὸ Ν. Σπετσεροπούλου. ΑΛΓΕΒΡΑΣ,
 ὑπὸ Ν. Σπετσεροπούλου. Δ' ΒΙΒΛ. ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ ὑπὸ Γ. Παπαδοπούλου. ΣΤ' ΒΙΒΛ.
 ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ ὑπὸ Ν. Π. Αντωνάρᾳ — ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΝ. — ΑΛΛΗΛΟΓΡΑ-
 ΦΙΑ ΑΚΑΝΘΙΔΟΣ. — ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ. ἐλλείψει χώρου δὲν ἐδημοσιεύθησαν.

Τυπογραφεῖον Δ. Γ. Εὐστρατίου, ὁδὸς Πραξιτέλους 8.

Ν. ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΚΑΝΘΙΣ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ - ΤΕΡΨΙΣ

1899

Ν. ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐτηδία προπλ. Δρ. 8
 Διὰ τοὺς μαθητὰς » 6
 Ἐξάμηνος καὶ τρίμηνος
 ἀνάλογος.

ΑΚΑΝΘΙΣ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ—ΤΕΡΨΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
 δις τοῦ μηνός.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ὅδος Σκουφᾶ : 30Α

Ἐάντιν τῶν νεαρῶν ἡμῶν συνδρομητριῶν ἡ Ἀκανθίς θέλει δημοσιεύει συντόμους καὶ περιεκτικὰς βιογραφίας, τῶν ἐπ' ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ διαπρεψασῶν γυναικῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Τῆς διδακτικῆς καὶ τερπνῆς ἅμα σειρᾶς ταύτης ἀρχόμεθα ἀπὸ εὐσεβοῦς θυγατρὸς καὶ μεγαλοφυεστάτης γυναικός, δι' ἣν σεμνύνεται ἡ Γαλλία καὶ θαυμάζει σύμπας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος.

ΚΥΡΙΑ ΣΤΑΕΛ

Ἀπὸ τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν συγχρόνως ἦνθαι, ὡς ἄλλοτε θέλομεν ἴδει, ἡ κυρία Δελαφαγέτ, ἡ κυρία Σεβινιέ, ἡ κυρία Μαιντενόν, αἱ γυναῖκες ἔπαυσαν διαλάμπουσαι εἰς τὰ γαλλικὰ γράμματα.

Ὡραῖοι τινεὶ στίχοι μόνον, καὶ εὐάριθμά τινα μυθιστορήματα ἐφαίνοντο, ἀλλ' οὐδὲν ἐκ τῶν ἔργων ἐκείνων, ἅτινα προώρισται νὰ διαινεσθῶσι καὶ νὰ χαράξωσιν εἰς τὰ κύματα τοῦ χρόνου βαθεῖαν αὐλακα, εἶχεν ἐξέλθει γυναικειοῦ καλάμου, ὅτε ὀλίγον χρόνον πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τὰ συγγράμματα νέας γυναικὸς ἐπέσπασαν τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ. Ἀνεφαίνετο ἐκείνη, ἥτις μετὰ τσοαύτης εὐγλωττίας ἔγραψε περὶ τοῦ Ρουσσώ, ὥστε καὶ αὐτὸν τὸν Ρουσσώ ἐκίνει εἰς ὑπερηφάνειαν.

Ἡ Ἄννα—Λουίζα—Ζερμαίν Νέκερ ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τῇ 22 Ἀπριλίου τοῦ 1766. Ὁ πατὴρ αὐτῆς διέπρεψεν ὡς Οἰκονομολόγος, ἡ δὲ μήτηρ εἰς τὰ γράμματα. Ἀμφότεροι ἠσχολήθησαν μετὰ ζήλου περὶ τὴν ἀνατροφήν τῆς κόρης, ἥς ἡ εὐφυΐα πολλὰ ὑπιοχνεῖτο· ἀλλ' ἡ μὲν μήτηρ ἤθελε νὰ ἐμβάλῃ αὐτῇ τὸν ἔρωτα τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, ὁ δὲ πατὴρ τούναντίον παρεῖχεν ἐλευθέραν τὴν ὁδὸν εἰς τὴν πτῆσιν τῆς φαντασίας καὶ τὰς χάριτας τοῦ πνεύματος. Διὸ εὐθύς ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου ἠσθάνθη πρὸς αὐτὸν βαθυτάτην ἀγάπην, μετέχουσαν υἱικῆς στοργῆς, σεβασμοῦ, φιλίας καὶ ἐμπιστοσύνης· τοῦτο δὲ ὑπῆρξε τὸ κυριώτερον αἶσθημα τοῦ βίου της. Ἠγάπησε τὸν πατέρα της ὡς ἡ κυρία Σεβινιέ τὴν ἐκυτῆς θυγατέρα, ὁ δὲ κ. Νέκερ ἐσεμνύνετο, δι' ἐκείνην, εἰς ἣν ἔβλεπε ζώσας τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἀρετάς, τὴν φαντασίαν, τὴν εὐαίσθησιν, τὴν εὐγλωττίαν ἀλλὰ ζωπυρουμέναν ὑπὸ φλογὸς διαφόρου. Τὰ δῶρα ταῦτα ἐφάνησαν ἀπ' αὐτῆς ἐτι τῆς παιδικῆς ἡλικίας, εἰ καὶ δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι παιδικὴ ἡλικία δὲν ὑπῆρξε διὰ τὴν δεσποινίδα Νέκερ. Ἡ ἐνθους αὐτῆς ψυχὴ προέτρεχε τῆς ἡλικίας. Ὑπῆρξε πάντοτε νεᾶνις οὐδέποτε δὲ παιδίον, ἔλεγον οἱ σύγχρονοι. Ἀθύρματά της ἦσαν τὰ βιβλία, διασκεδάσεις δὲ ποιήσεις, τραγωδίαι καὶ δράματικά, τὰ ὅποια μετὰ μοναδικῆς εὐκολίας συνθέτουσα παρίστα μετὰ τῶν ἑαυτῆς φίλων. Ἠγάπα δὲ πάντοτε νὰ παρευρίσκηται εἰς τὰς συνδιαλέξεις τῶν διακεκριμένων προσώπων, ἅ-

τινα συνθηροίζοντο περί τὴν ἑαυτῆς μητέρα καὶ ἄτινα ἠρέσκοντο νὰ παροτρύνωσι τῆς μικρᾶς τὴν φαντασίαν, διὰ παντοίων ἐρωτήσεων, διὰ περιποιήσεων καὶ χαριεντισμῶν, εἰς οὐς πᾶντα πάντοτε μετ' ἐλευθεριότητος ἅμα καὶ χάριτος. Πᾶς τις ἐννοεῖ, ὅτι ζῶσα ἐν μέσῳ τοιαύτης ἀτμοσφαιράς, κινουμένη ὑπὸ τοῦ παραδείγματος τῆς μητρὸς, ὑπὸ τῆς σιωπηλῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ πατρὸς, ἡ δεσποινὶς Νέκερ ἤρχισεν ἐνωρὶς νὰ γράφῃ. Ἀκαταμάχητός τις δύναμις ὤθει αὐτὴν νὰ διαχέῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰ διανοήματα καὶ τὰ συναισθήματα, ὧν ἐπληρῶτο ἡ ψυχὴ τῆς. Κατὰ τὴν πρώτην ταύτην τοῦ βίου αὐτῆς περίοδον, τρεφομένη ὑπὸ τῆς μελέτης, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ὑπερφῶς ἀγαπῶσα τὸν ἑαυτῆς πατέρα, καὶ περικυκλωμένη ὑπὸ ἐξόχων ἀνδρῶν, ὧν ἰδέαι νέαι τολμηραὶ προανέκρουον τὴν ἐπανάστασιν, ἧς αἱ θύελλαι δὲν εἶχον ἀκόμη ἐκτραγῆ, ὠμοίαζε πρὸς πυθίαν μᾶλλον ἢ μοῦσαν. Ζωηρὰ καὶ ἐνθους ὡς ἦτο μὴ ἐρχομένη εἰς κοινωνίαν μετὰ τῆς πραγματικότητος, ἀλλ' ὅτε προσεκαλεῖτο πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς σκωπτικῆς φωνῆς τοῦ πατρὸς τῆς, εὔρε μεγίστην δυσκολίαν περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ συζύγου. Ὁ Βαρὼν Στάελ ἐν τούτοις πρέσβυς τῆς Σουηδίας ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς κυρίας Νέκερ, ἡ δὲ ὁμοίότης τοῦ ῥησασμῶτος (ἀμφότεροι ἦσαν διαμαρτυρούμενοι) ὥρισε τὴν ἐκλογὴν. Ὁ κ. Στάελ, οὐτινος ἡ προσωπικότης ἐπισκιάζεται πῶς ὑπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς συζύγου, ἦτον οὐχ ἦττον ἀνὴρ διακεκριμένος, λεπτοῦ πνεύματος, ἰκανὸς πολιτικός, ἐξ ἴσου ἀφοσιωμένος πρὸς τὸν μονάρχην αὐτοῦ Γουστάβον τὸν Γ' καὶ πρὸς τὴν Μαρίαν — Ἀντουανέτταν.

Γενομένη σύζυγος αὐτοῦ ἡ δεσποινὶς Νέκερ δὲν ἀπώλεσε τὴν ὑψηλὴν θέσιν, ἣν τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτῆς τῇ εἶχε δώσει εἰς τὸν κόσμον. Ἀλλὰ τὰ φοβερὰ συμβάντα τῆς ἐπαναστάσεως διέκοψαν τὴν πρώτην ταύτην καὶ λαμπρὰν περίοδον τῆς ὑπάρξεώς τῆς. Παρατρέχομεν τὰ συμβάντα ταῦτα, ἅτινα κατεφαρμάκευσαν τὴν εὐαίσθητον καὶ φιλόστοργον αὐτῆς καρδίαν, καὶ ἅτινα ἐφυγάδευσαν ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς ἐλευθερίας

τὰ βαυκαλίσαντα τὴν πρώτην αὐτῆς νεότητα, διαλυθέντα ὑπὸ τῆς τρομερᾶς πραγματικότητος. Ἡ πλήρης γενναιοῦτος καρδία αὐτῆς ἠμιλλᾶτο πρὸς τὸ ἔλεος, ὅπερ ἦτον ἄπειρον. Αἱ εὐεργεσίαι τῆς πρὸς τοὺς προγεγραμμένους ἐγλύκαινον μόνον τὴν πικρὰν ἀγωνίαν, ἣν ἠσθάνετο ἐν μέσῳ τῶν δοκιμαζομένων Παρισίων. Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἡσυχίας, ἠνοιξε τὴν αἴθουσαν αὐτῆς, οἱ ἐξοχώτεροι νέες καὶ ἐπισημοὶ ξένοι ἀπετέλεσαν τότε ποικίλην ἀνθοδέσμη, ἧς τὸ εὐωδέστερον ἄνθος ἦτον αὐτὴ ἡ ἴδια. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ ἐξοχος καὶ φυσικὴ ἐκείνη εὐγλωττία, δι' ἧς ἐκόσμησε τὴν Κορίνναν, ἦτις καὶ ἡ ἴδια αὐτῆς εἰκὼν ἦτον, ἀπεκαλύφθη μετὰ πλείονος λάμπσεως. Ἀλλ' ἡ αἴθουσα αὕτη κατέστη ἐπίφοβος εἰς τοὺς κυβερνῶντας, ἡ δὲ κατ' αὐτῆς ἐχθρὰ τοῦ πρώτου ὑπάτου δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκδηλωθῇ διὰ τῆς ἐξοχίας, τεσσαράκοντα λεύγας μακρὰν τῶν Παρισίων. Τοῦτο δι' αὐτὴν, τὴν ἐνθερμον ἔρωτα τρέφουσαν διὰ τὴν Γαλλίαν, ἦτο σκληρὸν τραῦμα, ὅπερ ἐπηκολούθησεν ἕτερον μᾶλλον θανάσιμον. Ὁ Κύριος Νέκερ ἀπέθανε, καθ' ὃν χρόνον ἡ κόρη αὐτοῦ περιηγεῖτο τὴν Γερμανίαν.

Ἡ Κυρία Στάελ οὐδέποτε παρηγορήθη διὰ τὴν στέρησιν ταύτην, καὶ ἄπας ὁ ὑπόλοιπος αὐτῆς βίος ἔφερε τὸν τύπον τῆς πληγῆς, ἣν ἔλαβεν. Ἐγένετο σοβρὰ ὡς ἡ θλίψις καὶ ἀφοσιώθη εἰς τὴν θρησκείαν. Τὸ ἔλεος ὅπερ ὑπῆρξε μέγα εἰς αὐτὴν, ἠδξήθη ἔτι μᾶλλον. Εὐηργεῖται ἀφειδῶς τοὺς γέροντας, διότι ὑπεμύνησκον αὐτῇ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς τῆς. Πρώτη δὲ προσπάθεια πρὸς ἀνακούφισιν τῆς θλίψεως τῆς ὑπῆρξε νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα ἐκείνου, ὃν ἀπώλεσε. Κατὰ τὸ 1804 ἐδημοσίευσεν τὰ χειρόγραφα τοῦ κ. Νέκερ μετὰ σημειώσεων περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ ὑπῆρξεν εἰς αὐτὴν ἡ ἐπάνοδος εἰς τὸν φιλολογικὸν βίον.

Εἴπομεν ἤδη ὅτι ἡ πρὸς τὰ φιλολογικὰ ἔργα κλίσις τῆς κυρίας Στάελ ἐγεννήθη εἰς αὐτὴν ὁμοῦ μὲ τὰς πρώτας ἀκτίνας τοῦ πνεύματος. Κατὰ τὰ ἔτη, καθ' ἃ μόλις παύει ἡ παιδικὴ

ἡλικία, ἔγραφεν ἤδη καὶ ἐπελαμβάνετο ἀντικειμένων σπουδαίων, ἅτινα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς πολιτικῆς κρίσεως, ἦσαν τὸ θέμα τῆς λαμπρᾶς συναναστροφῆς, ἣν ἡ κυρία Νέκερ συνῆγε περὶ ἑαυτὴν. Τὸ πρῶτον αὐτῆς σύγγραμμα εἶπε αἱ Ἐπιστολαὶ περὶ τῶν ἔργων καὶ τοῦ Χαρακτῆρος τοῦ Ι. Ι. Ρουσσῶ. Ἄν δὲ αὐτὸ περιεπείθησε τιμὴν εἰς τὸ πνεῦμά τῆς, ἡ ὑπεράσπις τῆς βασιλίσσης Ἀντουανέττας ἀπεκάλυψε τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς τῆς. Εἰς τοῦτο μετὰ μοναδικῆς δεξιότητος, εὐγενοῦς ἐσπλαγχνίης, προσπαθεῖ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν βασιλίσσιν, δεικνύουσα μόνον τὴν θελκτικὴν γυναικά, τὴν ἀρροσιωμένην σύζυγον, τὴν φιλόστοργον καὶ γενναίαν μητέρα. Καὶ ἡ κυρία Στάελ διὰ τοῦ ἔργου τούτου δὲν ἀπέτινεν ὀρεῖλήν, διότι οὐδέποτε ἀπήλαυσε τῆς εὐνοίας τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας, ὑπήκουσε μόνον εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδίας τῆς. Ἐτερον ἔργον περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν παθῶν ἐπὶ τῆς εὐτυχίας τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν, δεικνύει ὅτι ἡ θρησκεία δὲν εἶχεν ἀκόμη στηριξῆ αὐτὴν.

Ἡ Πίστις τοῦ Βοσουέτου καὶ τοῦ Φενελῶνος δὲν εἶχεν εἰσέτι θίξει τὴν εὐγενῆ αὐτῆς ψυχὴν.

Ταῦτα ἠκολούθησεν ἡ δι' ἐπιστολῶν Δελφίνα μυθιστορία εἰς ἣν ἀναφίνεται ἡ μελέτη τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Ἡ ὑπερτροφία, ἡ ἀγαθότης, ἡ πολιτικὴ, ἡ φρόνησις ζωγραφῶνται μετὰ δυνάμει, λεπτότητος καὶ λεπτονοίας, ἀλλ' ὡς φιλολογικὸν ἔργον εἶνε κατωτέρα τῆς Κορίννης.

Ἡ Κορίννα ἢ Τὰ Ἰταλικά, ἧτις μεταφρασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Εὐσταθίου Σίμου, κοσμεῖ τὴν ἡμετέραν φιλολογίαν, οὐδὲν ἐκ τῆς χάριτος αὐτῆς ἀπολέσασα ὑπὸ τὸν δεξιὸν καὶ γλαφυρότατον κάλαμον αὐτοῦ, εἶνε μυθιστορία ἀνωτέρα τῆς Δελφίνης καὶ κατὰ τὴν γλώσσαν καὶ τὴν ἐπίνοιαν τοῦ μύθου. Ἀγαπᾷ τὴν Κορίνναν, εἰς ἣν ἡ μεγαλοφυΐα ἐνοῦται μετὰ τῆς ἀγαθότητος.

Συγγραφεὺς εὐφυῆς, ποιήτρια ἐνθους ἡ ἡρώδης αὐτῆ, κινεῖ τὸν θαυμασμόν, γυνὴ γλυκεῖα, ἀληθής, ἀφοσιωμένη, ἐλκύει τὴν ζωηροτάτην συμπάθειαν. Αἱ περιγραφαὶ τῆς Ἰταλίας εἶνε ὡ-

ρταί, ἀλλὰ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἔργου, ὅτε ἡ Κορίννα μόνη ἐγκαταλειμμένη στρέφεται πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις τὴν ὑποστηρίζει καὶ τὴν παρηγορεῖ, φαίνεται ἡμῖν ἀσυγκρίτως ὠραιότερον. Ἐν τούτοις εἰς τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἔργον ἡ συγγραφεὺς ἐπλανήθη πῶς περὶ τῆς Ἀγγλίας. Ἐὰν ὁ Λόρδος Νελβίλ ὁ ἐγκαταλιπὼν τὴν Ἰταλίαν ποιήτριαν χάριν τῆς θελκτικῆς Λουίζης, τῆς Ἀγγλίδος ἀριστοκράτιδος, ὠδήγει εἰς τὸ Λονδῖνον τὴν αἰοῦσαν τοῦ Καπιτωλίου ὡς σύζυγον αὐτοῦ, ἤθελε ὑπερβαλλόντως χειροκροτηθῆ, καὶ ἀντὶ αὐτῆς νὰ ἐξορισθῇ ἀπὸ τῶν εὐγενῶν τάξεων, ὡς οὗτος ἐφασκεῖτο, ἤθελε γείνει ἡ βασίλισσα τῆς ἐποχῆς, διότι εἰς τὴν χώραν ταύτην τῆς ἀριστοκρατίας, ἡ μεγαλοφυΐα θεωρεῖται ἐν τῶν προσόντων αὐτῆς. Τὸ περὶ Γερμανίας σύγγραμμα κατέστησεν εἰς τοὺς Γάλλους γνωστὰς τὰς πέραν τοῦ Ῥήνου χώρας καὶ τὴν φιλολογίαν αὐτῶν. Αἱ δὲ θεωρίαι περὶ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, τὸ τελευταῖον αὐτῆς ἔργον εἶνε τὸ μᾶλλον διαφέρον. Ὑπῆρξε δὲ καὶ ἡ ὑψίστη προσφορὰ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς αὐτῆς, πρὸς τὴν ἀγαπητὴν ἐκείνην εἰκόνα, ἧτις κατεκράτει ὀλοκλήρου τοῦ ἑαυτῆς βίου καὶ ἦτις κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν ὥραν τοῦ θανάτου παρίστατο ζωηρὰ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς. Αἱ πνευματικαὶ ἀρεταὶ τῆς κυρίας Στάελ ἀπέβαινον τελειότεραι μετὰ τῆς ἡλικίας, ἡ ὁρμὴ τῶν πρώτων αὐτῆς ἑτῶν κατέπεσε, τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα διεχύθη ἐπὶ τὰ ἔργα αὐτῆς, ἡ τάξις ἰδρύθη ἐν τῇ πλουσίᾳ αὐτῆς διανοίᾳ, τὸ ὕψος τῆς γλώσσης ἐγένετο καλλίτερον καὶ οἱ νόμοι τῆς ἁρμοῦνίας ἐπεφάνοντο προϊόντος τοῦ χρόνου εἰς τὰ δημιουργήματα τοῦ λαμπροῦ αὐτῆς πνεύματος.

Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς, θησαυροὶ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς καὶ τῶν φίλων τῆς, εἶνε ἀμίμητα παραδείγματα ἀφοσιώσεως καὶ αὐταπαρνήτεως καὶ δύναται τις νὰ ἀποδρέψῃ εἰς αὐτὰς ὀρθὰς καὶ πολιτίμους σκέψεις.

Ὅτε μετὰ τὴν ἐξορίαν ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσιους, ἡ αἴθουσα τῆς κυρίας Στάελ καὶ πάλιν ἠνοιχθῆ ὑπέροπε λαμπρά. Ἀλλ' αἱ πολλαὶ δοκιμασίαι εἶχον προσβάλει τὴν υγίαν τῆς

οί φίλοι της ἤλπιζον περί αὐτῆς μακρὰ ἔτη καὶ πολυαριθμούς θριάμβους, ἀλλ' ἤδη κρυφία τις νόσος τὴν κατέτηκεν ἀπὸ πολλοῦ. Ἐστράφη τότε ὅλη πρὸς τὸν Θεόν, ἀνεγίνωσκε συνεχῶς τὴν Βίβλον, ἣτις κατὰ μὲν τὴν νεότητά της ἦτον εἰς αὐτὴν ἀκατάληπτος, ἤδη δὲ ὠμίλει εἰς τὴν καρδίαν της ἰσχυρῶς. Οὕτω πλήρης ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν Θεὸν ἀπεσβέσθη ἡσύχως τῇ 30 Ἰουνίου 1818. Ἡ ἀναλλοίωτος αὐτῆς γλυκύτης οὐδέποτε τὴν ἀφῆκεν, ἡ εὐπροσηγορία της πρὸς τοὺς ἄλλους διέμενε πάντοτε ἡ αὐτὴ καὶ ἀποθνήσκουσα ἐνησχολεῖτο νὰ ἀπονέμη εὐεργεσίας. Ἡ χάρις καταδίκου τινος, ἦν ἐζήτησε κατὰ τὴν ἀσθένειάν της, ἐδόθη τὴν ἀκόλουθον τοῦ θανάτου της ἡμέραν, ὥστε καὶ ἀφοῦ ἐξέπνευσεν, ἐξηκολούθει τὸ οὐράνιον αὐτῆς ἔργον.

ΔΙΚΑΤΕΡΙΝΑ ΖΑΡΚΟΥ

ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΦΛΑΜΜΑΡΙΩΝΟΣ(*)

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

II

Η ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

Ἡ πληθὺς τῶν ἀστέρων, ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ὁμοιόμορφος πορεία των, ἡ ἀκτινοβόλος λάμψις τῶν λαμπροτέρων, ἡ γλυκεῖα λευκότης τοῦ Γαλαξία, ὁ διάπτων ἀστήρ, ὁ φαινόμενος ὅτι ἀποσπᾶται ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, ἡ βαθεῖα σιγὴ τῆς μελετώσης φύσεως, εἶτα ἡ ὠχρίῳσα ἀνατολή, ἡ προμηνυομένη αὐγή, τὸ ἄστρον τοῦ βοσκοῦ ἡ Ἀφροδίτη, ἡ μένουσα τελευταία, καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς συμφωνία τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἡ προβάλλουσα ἐν μέσῳ τῆς δόξης καὶ τῆς λάμψεως αὐτοῦ, πάντα τὰ θεάματα ταῦτα ἀπετέλουν ἄλυσιν εἰκόνων, διαδοχὴν σκηνῶν ἀξίων νὰ περιβάλλωσι τὸ λίκνον τῆς ὠραιότερας καὶ εὐ-

(*) Συνέχεια ἴδε φύλλον 3ον

ρυτέρας τῶν ἐπιστημῶν. Εἶναι δυσχερὲς νὰ ὀρίση τις, ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν, τὴν ἀκριβῆ χρονολογίαν τῆς καταγωγῆς τῆς ἀστρονομίας. Ἡ ἀρχαιότης αὐτῆς ἀριθμεῖται ἀπὸ χιλιάδων ἐτῶν καὶ θὰ ἠδύνατό τις νὰ εὕρη ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, ὧν μένουσιν ἔχνη εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία τοῦ Βέδα τῶν Ἰνδιῶν ἐπὶ τῶν κεράμων τῆς Χαλδαίας, ἐπὶ τῶν λιθίνων μνημείων τῆς Αἰγύπτου, πρὸ δεκαπέντε ἢ εἴκοσι χιλιάδων ἐτῶν, καθὼς καὶ πρὸ ἑξ ἢ δέκα χιλιάδων.

Τὸ πάλαι δὲν ἔγγραφον, τὰ δὲ ἱστορικὰ γεγονότα μετεδίδοντο μόνον διὰ τῆς παραδόσεως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ τὴν μορφήν δημοτικῶν ἀσμάτων ἀναλόγως πρὸς τὰς διασωθείσας βραψιδίας τοῦ Ἡσιόδου καὶ τοῦ Ὀμήρου. Ἐν τῶν ἀρχαιοτάτων λειψάνων τῆς ἀρχικῆς ἀστρονομίας, ὅπερ ἔτι σήμερον διαμένει ἀνέπαφον, εἶνε ἡ ὄνομασία τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος, διὰ τῶν ὀνομάτων τῶν ἑπτὰ κυριωτέρων ἀστέρων τῶν ἀρχαίων τοῦ: Ἡλίου, τῆς Σελήνης, τοῦ Ἄρεως, τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Διός, τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Κρόνου, (1) καθιέρωσις ἐν χρήσει ἤδη ἐν Βαβυλωνίᾳ πρὸ τεσσάρων ἢ πέντε χιλιάδων ἐτῶν, διότι αἱ ἐν Νενίθῃ γενόμεναι ἀνασκαφαὶ εἰς τὰ εἰρεῖπια τῶν ἀνακτόρων τοῦ Σαρδαναπάλου ἔφερον εἰς φῶς πινακίδας γεγραμμένας εἰς γλῶσσαν πανάρχαιον (προγενεστέραν τῶν Βαβυλωνίων) διατηρούσας τὰς ὀνομασίας ταύτας, ὅπως καὶ τινὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, γενομένας ἀπὸ τῆς μεμακρυσμένης ταύτης ἐποχῆς.

Σημ. (1). Χαράσσοντες (σχημ. 1.) ἑπτακόρυφον ἄστρον, ἐφ' ἐκάστης δὲ κορυφῆς αὐτοῦ σημειοῦντες τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας, τοὺς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων γνωστοὺς κατὰ τὴν τάξιν τῆς διαρκείας τῆς κινήσεώς των καὶ τῆς ἀποστάσεως αὐτῶν, ἦν τότε παρεδέχοντο, τὸν Ἡλίον, τὴν Σελήνην, τὸν Ἄρην, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Δία, τὴν Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Κρόνον, ἔχομεν τὸν ἀστρονομικὸν τροχὸν τῶν ἀρχαίων· αἱ δὲ διὰ μέσου τοῦ κύκλου χορδαὶ σημειοῦσι τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν: Lunae Dies — Martis Dies — Mercuri Dies — Jovis Dies — Saturni Dies — et Solis Dies, ἀποβάσα ἀπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου Dies Domenica.

JULES LEMAITRE

ΕΛΛΗ

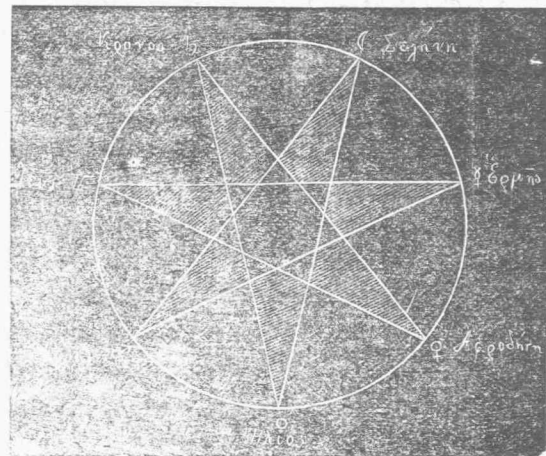
Εὐκαμπτος ὡς κάλαμος ἦν ὠχροτάτη καὶ λίαν

λεπτοφυῆς ἡ δεκαπταέτις Ἑλλη, θυγάτηρ τοῦ στατηγοῦ Θεμιστοκλέους. Ἄλλ' οἱ διαυγεῖς καὶ μεγάλοι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ προέδιδον τὸ γενναῖον φρόνημα, τὸ ἐνοικοῦν ἐν τῷ παιδικῷ αὐτῆς κυρτῷ μετώπῳ καὶ τὴν ἐνθουσιάζον ψυχὴν, τὴν φλέγουσαν ἐν τῷ ἀσθενεῖ αὐτῆς στήθει.

Πρωιμότατα εἶχεν ἀπολέσει τὴν ἑαυτῆς μητέρα Ἑλληνίδα ἐκ τῶν νήσων, ἣτις ἐβίον ἐν τῇ λατρείᾳ μυστηρίων ἀγνώστων ἐν Ἀθήναις· ἔλαβε τότε μαθήματα παρὰ τοῦ ποιητοῦ Δίσχυλου, φίλου τοῦ πατρὸς αὐτῆς, διδάχθεῖσα παρ'

Ἐπὶ τὴν ἡμέραν τὴν αὐτὴν ἔπληρον ἤδη τότε ἐπίσημα ἐθνικὰ ἀστεροσκοπεῖα, ἀστρονομικαὶ διδασκαλῖαι καὶ δημόσιοι βιβλιοθηκαὶ — ἀπαραλλάκτως ὅπως σήμερον. Ὡσαύτως εἰς Κίναν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν. Τὰ χρονικὰ τοῦ Οὐρανοῦ Κράτους παριστῶσιν ἡ-

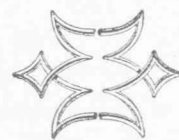
μῖν τὸν νομοθέτην Fou — Hi, καθιδρύνοντα τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀστρονομίας ἐπὶ τῆς μάλιστα εὐρείας βάσεως, 2,850 ἔτη Π. Χ. ὡς καὶ τὸν αυτοκράτορα Hoang — Ti, ιδρύνοντα κατὰ τὸ 2608 τὸ περίφημον αὐτοῦ ἀστεροσκοπεῖον, κανονίζοντα τὸ ἡμερολόγιον καὶ παρατηροῦντα τὸν πολιτικὸν ἀστέρα, ὅστις ἦν τότε τὸ ἄλφα τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Δράκοντος· ἔχομεν ὡσαύτως τὴν παρατήρησιν ὀλικῆς ἐκλείψεως τοῦ Ἡλίου, γενομένην ὁμοίως εἰς Κίναν κατὰ τὸ 2169, Π. Χ. χωρὶς νὰ ἐχῆ προειδοποιηθῆ, ὅπερ ἐστοίχιζε τὴν ζωὴν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἀστεροσκοπεῖου, διότι ἡ ἀστρονομία ἦτο τότε στενότατα συνδεμένη μετὰ τῆς πολιτικῆς.

Σχημ. 1. — Ἀστρονομικὴ ἀρχὴ τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος.

(ἀκολουθεῖ).

Σ. Κ.

αὐτοῦ περὶ τῆς πατρίδος καὶ τῶν Θεῶν καὶ περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ λατρεύη τις αὐτοὺς, πράγματα ἄγνωστα τοῖς πολλοῖς. Ἦτον εὐσεβεστάτη καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν της πολυμαθεστάτη· ἐλάτρευε τὸν ἑαυτῆς πατέρα καὶ ἔτρεφε διάπυρον ἔρωτα πρὸς τὴν γῆν εἰς ἣν ἐγεννήθη.

Εἶχε φίλην τινὰ Μναῖδα καλουμένην, θυγατέρα τοῦ Ἀθηναίου Κλινίου· ἀνθηρὰ, φιλόγελως καὶ ἀμαθὴς αὐτῆ, δὲν διανοεῖτο ἄλλο ἢ τὰς διασκευὰς καὶ τοὺς στολισμοὺς· ἡ θυγάτηρ ὁμοῦς τοῦ Θεμιστοκλέους ἠγάπα αὐτὴν τρυφερῶς, εἰ καὶ τόσον ὀλίγον τῇ ὠμοιάζε.

Ἦτο ἔθος ἐν Ἀθήναις ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν, δύο νεάνιδες καλῶν οἰκογενειῶν νὰ ὀρίζωνται παρὰ τοῦ Ἀρχοντος Βασιλέως, ὅπως ὑφάνωσι καὶ κεντήσωσι τὸν πέπλον, ὃν προσέφερον κατὰ τὰ μεγάλα Παναθηναῖα εἰς τὴν προστάτιδα τῆς πά-

εως Θεάν. Ἐπὶ ἑξ μῆνας αἱ παρθέναι διέμενον
ε τὴν Ἀκρόπολιν, ἐν τῷ οἴκῳ τῶν Ἀρρηφρό-
ρων. (1) λευκὴ ἐσθῆς καὶ χρυσοκέντητος μανδύ-
ας περιέβαλλεν αὐτάς· ἡσθιον δὲ ἱερὸν ἄρτον κα-
λούμενον ναστός, κατασκευαζόμενον ἐκ σίτου νέ-
ου καὶ καρυκευμένον διὰ παντοειδῶν ἡδυσμάτων.

Ἡ Ἑλληνὶ καὶ ἡ Μναῖς ἐξελέγησαν κατὰ τὸ
ἔτος ἐκεῖνο ὅπως ὑφάνωσι καὶ κοσμήσωσι διὰ κεν-
τημάτων τὸν πέπλον τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς.

Διὰ τὴν Ἑλληνὶ τοῦτο ὑπῆρξε μεγάλη χαρὰ
διανοεῖτο ὅτι ὑφαίνόμενος ὁ πέπλος διὰ τῶν ἰδί-
ων αὐτῆς χειρῶν μετὰ ζήλου καὶ ἀγάπης, θὰ ἦ-
το εὐάρεστος εἰς τὴν θεάν καὶ καλὸς φύλαξ τοῦ
ἄστως.

Ἄλλ' ἡ Μναῖς μαθοῦσα τὴν εἰδησιν ἤρξατο
κλαίουσα:

— Οὕτω λοιπὸν ἔλεγε, δὲν θὰ χρεύσω πλέον
μετὰ τῶν συντρόφων μου καὶ θὰ ζήσω μετὰ τῶν
τεσσάρων τοίχων, ὡς φυλακισμένη.

— Εἶσαι ἀνόητος, τῇ ἀπεκρίθη ὁ Κλινίας. Εἶ-
νε ἀπίστευτον ὅτι δέχεσαι μετὰ δακρύων ἐκλο-
γὴν οὕτω τιμῶσαν τὴν οἰκογένειαν!

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Μναῖς δι' οὐδενὸς ἐπέθετο, ἡ
Ἑλληνὶ ἔλαβεν αὐτὴν κατὰ μέρος:

— Διατὶ τόση θλίψις μικρὰ μου Μναῖς; Ὁ οἶ-
κος τῶν παρθένων δὲν εἶνε φυλακὴ. Φωτεινὸς καὶ
φαιδρὸς, κεκοσμημένος δι' ὠραίων εἰκόνων, πε-
ρικυκλοῦται ὑπὸ σφαιροπαϊγνίου καὶ ἔχει ὑπερῶν
καὶ κήπον. Ἀπὸ τῶν θυρίδων ἡμῶν θὰ βλέπωμεν
τὸν Πειραιᾶ, τὴν κυανὴν θάλασσαν καὶ κάτωθι
ἡμῶν ὀλόκληρον τὴν πόλιν· καὶ δὲν θὰ ἤμεθα μό-
ναι· θὰ ἔχωμεν τὴν συνοδείαν τῶν ἱερέων καὶ οἱ
γονεῖς ἡμῶν θὰ ἔρχονται συνεχῶς νὰ μᾶς βλέ-
πωσιν.

— Ἄλλ' αἰμοὶ! ἐκεῖνον, δὲν θὰ τὸν ἴδω πλέον.

— Ποῖον λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Ἑλληνὶ.

(1) Ἀρρηφρός=παρθένος Ἀθηναία· ἦτις εἰς τὴν
πομπὴν τῶν ἀρρηφωρίων ἐκράτει τὰ ἱερὰ σκεύη μὲ τὰ
μυστηριώδη σύμβολα τῆς Ἀθηνᾶς ἢ τῆς Γῆς.

— Θὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ τὸ μυστικόν μου. Ἀ-
γαπῶ νέον τινὰ καὶ ἀνταγαπῶμαι. Διὰ τοῦτο, ἐ-
κεῖνο τὸ ὅποιον εἰς σὲ προξενεῖ τύχην χαρὰν,
ἐμὲ θυθίζει εἰς θαύτατον ἀπελπισμὸν.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω.

— Βεβαίως θὰ ἦνε νέος, ἔλκων τὸ γένος ἐξ
εὐγενῶν, ἔντιμος καὶ δεινὸς περὶ τὸν χειρισμὸν
τῶν ὀπλων;

— Εἶνε ὠραῖος καὶ τὸν ἀγαπῶ, ἀπεκρίθη ἡ
Μναῖς.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἡ Ἑλληνὶ, ἔχεις τὴν καρδίαν
τοσοῦτον ἀσθενῆ, ὥστε νὰ μὴ δύνασαι νὰ ὑπο-
στῆς χωρισμὸν ὀλίγων μηνῶν. Σκέψου εἰς τὴν
χαρὰν νὰ ἐργασθῆς διὰ τὴν γλυκεῖαν ταύτην πα-
τρίδα, ἣτις ἔθρεψε σὲ καὶ ἐκεῖνον, ὃν ἀγαπᾷς.
Σκέψου ὅτι χιλιάδες νεανίδων μετὰ ζήσεως θὰ ἤ-
χοντο νὰ ὑφάνωσι τὸν πέπλον τῆς θεᾶς καὶ ὅτι
εἶσαι μία ἐκ τῶν δύο, αἵτινες ἀπολαύουσι τιμῆς
τόσον ζηλευτῆς.

— Αἶ! εἶπεν ἡ Μναῖς καὶ τί διαφέρει τὴν Παλ-
λάδα, ἂν ὁ πέπλος αὐτῆς ὑφανθῇ παρ' ἐμοῦ ἢ
παρ' ἄλλης; Δὲν εἶμαι ἀσεβής, ἀλλὰ διατὶ ἡ Θεᾶ
μοὶ ἀφαιρεῖ πᾶν ὅ,τι πλειότερον ἀγαπῶ εἰς τὸν
κόσμον;

— Ἄ! πῶς δύνασαι νὰ ὀμιλῆς οὕτω Μναῖς;
Εὐχαρίστησον μᾶλλον τὴν θεάν, διότι ἀφοῦ κεν-
τήσης τὸν πέπλον αὐτῆς, ὁ φίλος σου θὰ ἦνε δι'
ἐσὲ ὑπερήφανος καὶ θὰ σὲ ἀγαπᾷ πλειότερον.

— Οἶμοι δὲν θὰ περιπατήσω πλέον μετ' αὐ-
τοῦ ἐν τῷ ἄλσει τῶν μύρτων καὶ τῶν ῥοδοδαφνῶν.

— Εἶνε ἀληθὲς θὰ στερηθῆς τῆς εὐχαριστήσεως
ταύτης ἐπὶ τινὰ χρόνον. Ἀλλὰ θὰ ἦται ἡ μι-
κρὰ ἱέρεια τῆς μεγάλης Παλλάδος· οἱ πολῖται
θὰ σὲ τιμῶσι καὶ θὰ ἦται τόσον ὠραία ἐν τῇ πο-
λυπύχῳ χλαίνῃ σου καὶ τῷ χρυσοκέντητῳ μαν-
δύῳ! . . .

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Μναῖς ἐμειδία-
σεν ἐν μέσῳ τῶν δακρύων τῆς:

— Ἐμπρός εἶπεν συγκατατίθεμαι Ἀλλὰ σὺ,
δὲν ἀγαπᾷς λοιπὸν οὐδένα;

— Ἀγαπῶ τὰς Ἀθῆνας, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλληνὶ,
καὶ εἶμαι ἡ δούλη τῆς Παλλάδος— Ἀθηνᾶς.

Οὕτως, ἡ Ἑλληνὶ καὶ ἡ Μναῖς ἐγκατεστάθη-
σαν ἐν τῷ μονηδρίῳ τῶν Ἀρρηφρόρων παρὰ τῷ
ναῷ τοῦ Ἐρεχθίδου.

ἤρξαντο δὲ ὑφαίνουσαι τὸν πέπλον, ὑπὸ τὴν
ἐπίβλεψιν τοῦ νεωκόρου Θεοδώρου, φλυᾶρου γέ-
ροντος, ὅστις ἐμείνεν αὐτὰς εἰς τὰ νόμιμα καὶ πά-
τρια καὶ εἰς πᾶν ὅ,τι αὐταὶ ὄφειλον νὰ πράξωσι
κατὰ τὴν πομπὴν τῶν Πιναθηναίων.

Διηγεῖτο δὲ εἰς αὐτάς ὡτχῶτος λεπτομερείας
περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Θεᾶς, ἃς αὐτὸς μόνος ἐ-
γίνωσκε καὶ πάντα τὰ θαύματα, τὰ εἰς τὴν ἰσχὺν
αὐτῆς ὀφειλόμενα· ὡς φέρ' εἰπεῖν ἰάσεις, ἀνευ-
ρίσεις λαρνακῶν καὶ διασώσεις πλοίων ἐκ τῶν
ναυαγίων.

Καὶ καθ' ὃν χρόνον διηγεῖτο ταῦτα, οἱ ὀ-
φθαλμοὶ τῆς Ἑλληνὶς ἔλαμπον, αἱ δὲ κόραι αὐτῶν
διστέλλοντο. Ἄλλ' ἡ Μναῖς μικρὰν προσοχὴν
παρεῖχεν εἰς ταῦτα, ἐνίοτε μάλιστα καὶ ἀπε-
κοιμᾶτο.

Ὅτε τὸ ὕρασμα ἐπεραιώθη, νέος τις ὀνόματι
Φειδίας, ζωγράφος καὶ ἀγαλματοποιὸς τὸ ἐπάγ-
γμα, ἀφίχθη εἰς τὸν οἶκον Ἀρρηφρόρων, ὅπως
χαράξῃ τὰς μορφάς, αἵτινες ἐμελλον νὰ κεντη-
θῶσιν ἐπὶ τοῦ πέπλου.

Ἐσχέδιασε τὴν μάχην τῶν Γιγάντων καὶ ἐπὶ
τοῦ σωροῦ τῶν ὑπερμεγέθων αὐτῶν ἠττηθέντων
σωμάτων, τὴν Παλλίδα— Ἀθηνᾶν, ἀπειλητι-
κὴν, κεκλιμμένα ἔχουσαν τὰ ἄκρα τῶν χειλέων,
τοὺς ὀφθαλμοὺς ζοφεροὺς καὶ ἀγρίους καὶ ἐν μέσῳ
τῶν ὀφρύων πτυχὴν.

— ὦ! εἶπεν ἡ Ἑλληνὶ, δὲν τὴν φαντάζομαι
οὕτω, ἀλλὰ τοῦναντίον ἤρεμον, θεῖαν γαλήνην
ἔχουσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, νικητρίαν ἀκόπως
καὶ ἄνευ θυμοῦ.

Εἶτα ὁ Φειδίας ἐσχέδιασε τὴν γέννησιν τῆς
Ἀθηνᾶς, τὸ κρᾶνιον τοῦ Διὸς καθολοκληρίαν
εἰς δύο διχασμένον καὶ τὴν Θεάν, ὀρμῶσαν, πά-
νοπλον ἐκ τοῦ χαινοντος ἀνοιγματος, ὡς ἐρυ-
θροῦν ἄνθος ἐκ τινος ῥωγμῆς βράχου.

— ὦ! εἶπε καὶ πάλιν ἡ Ἑλληνὶ! εἶνε ὀδυ-
νηρὸν νὰ βλέπῃ τις οὕτω τὸν Δία. Δὲν πρέπει
καὶ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ἀπεικονίζονται οἱ
θεοὶ. Πρέπει πάντοτε νὰ ἦνε καλοὶ τὴν ὄψιν.

Ἡ ἱστορία αὕτη δηλοῖ, ὅτι ἡ Παλλὰς εἶνε ἡ
διάνοια τοῦ Διὸς. Ἐπεθύμουν νὰ ὑψοῦτο λευ-
κοτάτη ὑπεράνω τοῦ θεοῦ μετώπου, καὶ τὸ μέ-
τωπον τοῦτο νὰ εἶχεν ἤδη ἐπανακλείσει.

— Παιδίον εἶπεν ὁ Φειδίας, πνεῦμα ἀγνότε-
ρον τοῦ ἰδικοῦ μας ἐνοικεῖ ἐν σοὶ.

Καὶ ἐσχέδιασεν ἐκ νέου τὰς δύο εἰκόνας, δούς
τῇ θεᾷ τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὰς ὀφρεῖς, τὰς λεπτο-
φυεῖς παρειὰς καὶ τὸ στόμα τῆς Ἑλληνὶς.

— Πῶς σοὶ ὀμοιάζει! εἶπεν ἡ Μναῖς εἰς τὴν
σύντροφόν τῆς:

— Μικρὰ ἀνόητη ἀπεκρίθη ἡ Ἑλληνὶ. Ὁ νέος
οὗτος εἶνε ἱκανῶς εὐσεβής, ὅπως μὴ δώσῃ εἰς τὴν
θεάν τοὺς χαρακτήρας μιᾶς θνητῆς.

Ἀλλὰ λέγουσα ταῦτα ἠρθίρλασεν ὀλίγον, ὅλη
συγκεκριμένη ἐξ ἐνδομύχου χαρᾶς.

(ἀκολουθεῖ) Η. Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ φ. φ.

Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΝΑΡΔΙΝΟΥ ΣΑΙΝ ΠΙΕΡ (1)

Ἄλλ' ἐν τούτοις ὅσον μακαρίαν καὶ ἂν εὐ-
ρισκε τὴν ζωὴν ταύτην ὁ μικρὸς Βερναρδίνος
μόνος ἐν μέσῳ τῆς ποιητικῆς ἐκείνης φύσεως ἡσ-
θάνῃ μετὰ τὴν μεσημβρίαν τὴν ἀνάγκην τροφῆς.
Τὸ πρόγευμα, ὅπερ εἶχε προμηθευθῆ, εἶχε τελει-
ώσει. Τότε συνέλεξε βατόμουρα καὶ ῥίζας χόρ-
των καὶ δι' αὐτῶν ἐδείπνησε θαυμασίως. Εἶτα
γονυπετήσας ἤρξατο προσευχόμενος, ἀναμένων
θαῦμα τι παρὰ τῆς Θεᾶς Προνοίας. Ἀναμιμη-
σκόμενος πάντας τοὺς ἐρημίτας ἐκείνους, οἵτινες
ἐν παρομοίᾳ θέσει ἔλαβον τὴν ἐξ οὐρανοῦ βοή-
θειαν, ἐθάῤῥει πάντοτε, ὅτι ἀγγελὸς τις θὰ ἐνε-
φανίζετο, ὅστις θὰ τὸν ὠδήγει εἰς κανὲν ἐρημι-
κὸν σπήλαιον ἢ εἰς μαγικὸν τινὰ κήπον. Μὲ
τὴν εὐάρεστον αὐτὴν προσδοκίαν διήλθε τὸ ἐπί-
λοιπον τῆς ἡμέρας. Ἄλλ' ὁμως ὁ Ἥλιος ἦτον
ἤδη πρὸς τὴν δύσιν του, ἀνεπαισθῆτως ὁ ἀήρ ἄ-

(1) Συνέχεια ἴδε φύλλον 2ον

πέβαινε δροσερώτερος καὶ τὰ πτηνὰ εἶχον παύσει τὸ κελἀθημά των. Ὁ μικρὸς ἐρημίτης ἠτοιμάζετο νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα ἐπὶ τῶν χόρτων παρὰ τοὺς πόδας δένδρου τινός, ὅτε εἰς τὴν ἄκραν τῆς πεδιάδος παρετήρησε τὴν ἀγαθὴν παιδαγωγὸν του Μαρίαν, ἥτις τὸν ἐκάλει διὰ μεγάλων φωνῶν. Τὸ πρῶτόν του κίνημα ἦτο νὰ φύγῃ πρὸς τὸ δάσος, ἀλλ' ἡ θεὰ τῆς πτωχῆς ἐκείνης κόρης, ἥτις τὸσάκις εἶχε σφογγίσει τὰ δάκρυά του καὶ ἥτις ἐκλαίεν ἐπανευρίσκουσα αὐτόν, τὸν ἐσταμάτησε παρευθὺς.

Ἐτρεξε τότε πρὸς αὐτήν, χύνων καὶ αὐτὸς δάκρυα, εἶτα ἤρξατο νὰ τῇ διηγήται τὰς λύπας του. Ἐκείνη ἀφοῦ πρῶτον τὸν καθησύχασε τῷ εἶπε τὴν μεγάλην ἀνησυχίαν τοῦ πατρός καὶ τῆς μητρός του, μὴ βλέποντες αὐτόν ἐπανερχόμενον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου καὶ ἔπειτα ὅτι, αὕτη ἀφοῦ τὸν ἀνεζήτησεν εἰς τὸν διδάσκαλόν του, ὅστις ἠπόρησε διὰ τὴν ἀπουσίαν του, περιέτρεξε τὴν πόλιν καὶ τὴν ἐξοχὴν, ἐρωτῶσα τοὺς χωρικοὺς, οἵτινες ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον τῇ ὑπέδειξαν τὴν ὁδόν, ἣν εἶχε λάθει. Ὁμιλοῦσα οὕτω τὸν ἐπλήρου τοσοῦτων θωπειῶν, ὥστε ἡ ἀπόφασίς του ἤρξατο κλονουμένη καὶ ἐπὶ τέλους μετὰ λύπης ἐγκατέλειψε τὸ σχέδιόν του. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του οἱ γονεῖς του τὸν ἠρώτησαν πῶς διήλθε τὴν ἡμέραν καὶ τί θὰ ἔκαμνεν, ὅτε δὲν θὰ εὑρίσκειν οὐδὲν πλέον εἰς τοὺς ἀγρούς. Δὲν εἰδίσατο δὲ νὰ τοῖς εἶπῃ, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τῷ ἀπέστειλε κόρακα κομίζοντα τὸ δεῖπνό του, ὅπως συνέβη εἰς τὸν ἅγιον Παῦλον τὸν ἐρημίτην. Ἐγέλασαν πολὺ μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς ἀποκρίσεως ταύτης διηγείτο ὁ Βερναρδῖνος Saint Πιέρ καὶ ὅμως ἡ Θεία Πρόνοια, ἔλεγε, ἔκαμε δι' ἐμὲ μεγαλύτερα θαύματα, ὅτι μὲ ἐπροστάτευσεν ἐν πᾶσι ἔθνοις ξένου, εἰς ὃ εὐρέθην μόνος ἄνευ χρημάτων καὶ ἄνευ συστάσεως πρὸς οὐδένα.

Μετὰ τὸ συμβῆναι τοῦτο ὁ Βερναρδῖνος διήλθεν ἔτη τινὰ εἰς Λύκειον, εἶτα ἐπανελθὼν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον ἐπεδόθη καὶ πάλιν εἰς τὰς προσφιλεῖς πρώτας αὐτοῦ ἀσχολίας συνάζων ἔντομα, διατηρῶν πτηνὰ, καλλιεργῶν τὸν κηπὸν του καὶ ἀναγινώσκων πάντοτε τοὺς βίους τῶν Ἁγίων.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην Καπουσῖνός τις φίλος τῆς οἰκίας, ἀνὴρ πνευματώδης καὶ ἀγαθός, ὑπερβαλλόντως ἀγαπῶν τὸν μικρὸν ἐρημίτην, ὡς τὸν ἀπεκάλουν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς δραπετευσέως του, ἐζήτησε παρὰ τῶν γονέων του τὴν ἄδειαν νὰ τὸν συμπεριλάβῃ εἰς μικρὰν τινα περιοδεῖαν.

Ἡ ἄδεια ἐδόθη καὶ ὁ μικρὸς περιηγητὴς περιήλθε μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ του, ὅστις ἐδίδασκε καὶ διεσκέδαζε συγχρόνως αὐτόν, τὴν Νορμανδίαν πεζός, κρατῶν τὴν μεγάλην αὐτοῦ ῥάβδον καὶ εὐτυχῆς ἐκλαμβάνων ἑαυτὸν ἥδη ὡς μεγάλον τι ὑποκείμενον. Ἀναπαυόμενος ὅτε μὲν εἰς μοναστήριον, ὅτε δὲ εἰς πύργον ἢ πλούσιον ἀγροτικὸν οἶκον καὶ περιποιούμενος ὑπὸ τῶν κυριῶν, αἵτινες κατέθελγοντο μὲ τὴν ζωρότητα καὶ εὐφροσύνην αὐτοῦ, εὑρε τὸν βίον τοῦ περιηγητοῦ θυμάσιον. Διηγούμενος δὲ εἶτα εἰς τοὺς γονεῖς του τὴν δεκαπενθήμερον ταύτην περιοδεῖαν του τοῖς προσέθετεν, ὅτι οὐδεὶς τρώγει καλλίτερον τῶν καλογέρων. Ἡ πρώτη αὕτη περιοδεῖα διήγειρεν ἐν ἑαυτῷ τὴν πρὸς τὰ ταξείδια κλίσιν του.

Φθάσας εἰς τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν ὤφειλε νὰ ἐκλέξῃ στάδιόν τι κατετάχθη εἰς τὸν στρατόν, ὀνειρούμενος παιδιόθεν τὴν στρατιωτικὴν δόξαν ὡς τὴν ὑψίστην. Πεισθεὶς ὅμως διὰ τῆς πείρας, ὅτι ἡ δόξα αὕτη ἀποκτάται διὰ τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς δυστυχίας τῶν ἄλλων, παρητήθη τοῦ ὀνείρου του τούτου. Μετὰ τινὰς δὲ δοκιμασίας ἐν τῷ στρατῷ μικρὰν τῆς Γαλλίας, ἐπανήλθεν εἰς τὴν φίλην πατρίδα, ἀφοῦ διήλθε μέγιστον θαλάσσιον κίνδυνον. Ἐμπλεως χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπάτησε τὸ πάτριον ἔδαφος καὶ τῷ ἐφαίνετο, ὅτι διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τοσοῦτων χρόνων ἤκουε τὰ πτηνὰ νὰ κελἀδῶσι, τὰς χρυσαλλίδας νὰ ἵπτανται, καὶ τὰ ἄνθη νὰ πληρῶσι τὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τοῦ ἀρώματός των. Ἄλλ' ἐφ' ὅσον προὔχωρει εἰς τοὺς Πυρραῖους ἢ καρδία του συλλετέλλετο καὶ τῷ προέλεγεν, ὅτι νέον ναυάγιον ἐκεῖ τὸν ἀνέμενον. Ὄντως εὐρέθη ἐν μέσῳ αὐτῶν ἄνευ φίλων, ἄνευ οἰκογενείας καὶ πτωχός. Μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ παρατείνῃ τὴν διαμονὴν του ἔλαβε παρὰ τινῶν συστάσεις πρὸς τὴν Αἰκατερίνην τὴν Β' καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ῥωσσίαν,

ὅπου κατετάχθη ὡς μηχανικός εἰς τὸν στρατόν.

Ἄλλ' ἡ μεγαλοπρεπὴς μὲν πλὴν μελαγχολικὴ καὶ βραβεῖα ἐκείνη φύσις τοῦ βορῶ, ἣν μετὰ τοσαύτης χάριτος αὐτὸς ἀπεικονίζει καὶ ὁ τρόπος τοῦ βίου, ἤμιστα ἤρμοζον εἰς τὰς ψυχικὰς του διαθέσεις καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ· καὶ ἀφοῦ ἐγνώρισεν ἐρήμους τινὰς χώρας ὡς ὑπασπιστῆς στρατηγοῦ, ὁ ἔρωσ τῆς πατρίδος τὸν κατεκυρίευσεν πάλιν καὶ ὀριστικῶς ἐπανήλθεν εἰς Γαλλίαν. Ποθῶν τότε νὰ ἐπανίδῃ τὸν τόπον τῆς γεννησεῶς του, πορεύεται εἰς Χάβρην, ζητεῖ τὸν πατρικὸν οἶκον, ζητεῖ τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἀλλ' οὐδὲν τούτων εὑρίσκει· τὸ πᾶν ἠλλαξεν, οὐδένα ἀναγνωρίζει καὶ οὐδεὶς ἀναγνωρίζει αὐτόν. Περίλυπος καὶ ἀπελπισ, στρέφει τὸ βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅτε αἴφνης τὸ βλέμμα του πίπτει ἐπὶ τινος γραίας, ἥτις νῆθει ἔμπροσθεν τῆς μικρᾶς αὐτῆς οἰκίας τῷ φαίνεται ὅτι ἀναγνωρίζει τὴν παιδαγωγὸν του Μαρίαν· τὴν πλησιάζει μὲ πάλλουςαν καρδίαν καὶ θέλει νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, φοβεῖται ἔτι μὴ δὲν εἶναι αὕτη· ἀλλ' ἡ πτωχὴ γυνὴ εἰς μόνον τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του ἀναγνωρίζει αὐτόν, καὶ, ἐκβάλλει κραυγὴν ὑπερτάτης χαρᾶς: «Ἄ! εἰσθε σεῖς κύριέ μου φωνεῖ, ὃν ἐπαναβλέπω;» καὶ μετ' ἀπιστεύτου ζωηρότητος διὰ τὴν ἡλικίαν τῆς πετῆ τὴν ἡλικίαν τῆς καὶ ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ὁ Βερναρδῖνος τὴν ἀσπάζεται, τὴν σφίγγει ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ πιστεύει πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἐπανεῦρε μετ' αὐτῆς τὴν χαρὰν τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Ἡ ἀγαθὴ Μαρία τὸν βλέπει μὲ θαυμάσιον ὄφθαλμους καὶ δὲν παύει νὰ τὸν θωπεύῃ. Ὁ μεγάλος κύριος ἦτο πάντοτε δι' αὐτήν ὁ μικρὸς Βερναρδῖνος, ὃν ὡς δευτέρα μήτηρ εἶχεν ἀγαπήσει· τὸν εἰσάγει ἐντὸς τῆς μικρᾶς τῆς οἰκίας, τῷ προσφέρει γάλα καὶ νοπὰ αὐγὰ καὶ τῷ δίδει νὰ πῖνῃ ὕδωρ διὰ ποτηρίου τῆς κυρίας τῆς καὶ μητρός αὐτοῦ, ὅπερ ὡς ἱερὸν λείψανον εἶχε φυλάξει ἐντὸς παλαιᾶς σκευοθήκης. Γελῶσα δὲ καὶ κλαίουσα συνάμα ἐκ χαρᾶς, ἀπεκρίνετο εἰς τὰς πολυειδεῖς καὶ συνεχεῖς ἐρωτήσεις τοῦ νεαροῦ αὐτῆς κυρίου, οὐτινος ἡ εὐαίσθητος καὶ ἀφοσιωμένη καρδία ἐπάλλετο ἐκ βαθυτάτων καὶ ἀλ-

λεπαλλήλων συγκινήσεων. Ἐζήτησε τότε καὶ ἐκείνη νὰ μάθῃ τὰ κατ' αὐτὸν μετὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς περιεργείας ἀγαπώσης γυναικός· ὁ Βερναρδῖνος διηγούμενος δὲ εἰς αὐτὴν τὰ ἄσκοπα ταξείδιά του, τὴν εἰς Ῥωσσίαν καὶ Πολωνίαν διαμονὴν του, καὶ τὰς περιπετείας του, καὶ βλέπων αὐτὴν κλαίουσαν, ἠρθάνετο μετὰ πικρίας τὴν ἀπερισκεψίαν τοσοῦτων ἀνωφελῶν περιοδεῶν, αἵτινες ἐπινέφερον αὐτόν πτωχότερον, ἢ ὅτε ἀνεχώρησεν, εἰς τὴν στέγην τῆς ἀγαθῆς Μαρίας. Καθήμενος πλησίον τῆς δὲν ἐνθυμεῖτο οὔτε τὸ μεγαλεῖον τῆς Ῥωσσίας, οὔτε τὰ θέλητρα τῆς Πολωνίας· ἐν μόνον ἀνεζήτηε εἰς τὴν καρδίαν του, τὰς πρώτας συγκινήσεις τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας καὶ τὰ συναίσθηματὰ ψυχῆς ἀγνῆς καὶ ἀθώας· τότε ἐν μέσῳ τῆς ταραχῆς, τῶν σκέψεων καὶ τῶν αἰσθημάτων τούτων, ὑπὸ ἀκατανικήτου δυνάμεως ὠθούμενος, ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μίνου ὄντος, ὅπερ τῷ ἐναπομένει ἐξ ὅσων ἠγάπησε· τὴν καταφιλεῖ καὶ τῇ ὑπόσχεται νὰ μὴ ἀποχωρισθῶσιν οὐδέποτε πλέον, οἰαδήποτε τύχη τὸν ἀναμένει, ὑπόσχεσιν, ἣν θρησκευτικῶς ἐξεπλήρωσε, μοιρασθεὶς μετ' αὐτῆς πάντοτε πᾶν ὃ, τι εἶχε. Καὶ ὡς ἀπ' ἀρχὴν τῆς συμβιώσεως ταύτης ἐκένωσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ βαλάντιόν του, μοιράσας μετ' αὐτῆς τὴν μόνην του περιουσίαν. Ἐπρεπε ν' ἀκούσῃ τις αὐτόν τὸν Βερναρδῖνον Saint Πιέρ, λέγει, ὁ Aimé-Martin διηγούμενον τὴν σκηνὴν ταύτην μέχρι τῶν τελευταίων λεπτομερειῶν αὐτῆς, ὅπως ἐννοήσῃ τὴν συγκίνησιν του. Οἱ δισταγμοὶ τῆς καλῆς Μαρίας, ὅπως δεχθῇ τὴν προσφορὰν τοῦ κυρίου τῆς ἡ ἀπλῆ τῆς γλώσσης, αἱ ἀπλοῖκαί ἐρωτήσεις, ἡ ἐξαλλος χαρὰ τῆς διέμειναν πάντοτε ζωηρότατα ἐγκεχαραγμένοι εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Τοιαύτη ὑπῆρξε ἡ πρώτη νεότης τοῦ Βερναρδίνου Σαιν Πιέρ τοῦ μαγευτικοῦ ζωγράφου τῆς φύσεως καὶ τοῦ ὁποίου ἡ πρὸς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν πίστις διέμενε πάντοτε ἡ αὐτή.

Π Ο Ι Κ Ι Λ Α

Λουδοβίκος ο XV είχεν ευνουμένον τινά όνόματι Σεντεμάν, όστις τόν διεσκήδαζεν αλλά και κατεχράτο πολλάκις της κλωσύνης του Κυρίου του και τόν παρώργιζε. Μίαν πρωίαν ο Βασιλεύς θυμωθείς τῷ εἶπε «Σὲ διατάττω νὰ φύγῃς καὶ νὰ μὴ πατήσῃς πλέον γαλλικὸν χῶμα.» Ὁ ευνουμένος ὑποκλιθεὶς ἀνεχώρησεν. Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα Λουδοβίκος οἱ Ε΄ ἤκουσε θόρυβον εἰς τὸν περίβουλον τῶν ἀνακτόρων, καὶ ἀνοίξας τὸ παράθυρον εἶδε τοὺς φύλακας αὐτοῦ περίξ φρονητοῦ ἀμάξης, ἐφ' ἧς ὄρθιος ἴστατο ὁ Σεντεμάν τότε ὀργισθεὶς σφάδρα διὰ τὴν ἀπειθειαν αὐτοῦ, ἐφώνησε: «πῶς λοιπὸν ἄθλιε δὲν ἤκουσας τί σὲ διέταξα!» Μεγαλειότατε ἀπεκρίθη οὗτος, ὑπήκουσα τῇ διαταγῇ ὑμῶν καὶ διὰ τοῦτο ἀναχωρήσας ἀμέσως εἰς Ἀγγλίαν ἔλαβον χῶμα Ἀγγλικόν, ἐγέμισα οὖν αὐτοῦ τὴν ἀμαξάν ταύτην καὶ οὕτω χωρὶς νὰ πατῶ γαλλικὸν χῶμα ἤλθον νὰ πῆσω εἰς τοὺς πόδας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Ὁ Βασιλεὺς μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα, ἔνευσεν εἰς τοὺς αὐλικούς του νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ εἰσέλθῃ.

Ποία διαφορά ὑπάρχει μεταξύ ἑνὸς ὥρολογίου καὶ ἑμοῦ, ἠρώτησε κυρία τις ἀξιωματικὸν τινά. Ἀποκριθεὶς ὁ ἀξιωματικὸς τῇ εἶπε τάδε: Κυρία, ἐν ὥρολόγιον δεῖκνυει τὰς ὥρας, ἀλλ' ὅταν τις ἦναι πλησίον Σας λησμονεῖ αὐτάς. Ἐχετε τόσον καλὴν καὶ εὐχάριστον συντροφίαν, ὥστε καὶ ὀλόκληρον αἰῶνα ἂν διελθῆ, τις μεθ' ὑμῶν, δὲν θὰ καταλάβῃ πῶς ἐπέρασαν αἱ τόσαι ὥραι τοῦ αἰῶνος.

Μαθητῆς τις τῆς Β' τάξεως τοῦ Γυμνασίου προῦβιβάσθη κατὰ τὰς ἐννοήσεις ἐξετάσεις, ἀλλ' εἰς τὰ Μαθηματικὰ ἔμεινε μεταξισταστέος. Τὸ θέρος ὁ μαθητῆς ἔδει νὰ μελετήσῃ καλῶς τὰ Μαθηματικὰ καὶ δὴ τὴν Γεωμετρίαν Λεγέν-

δρου, ἐξ' ὁκτώ βιβλίων συγχειμένην, ἵνα θεωρηθεὶς καλὸς καὶ εἰς αὐτά, ἐγγραφῇ εἰς τὴν τρίτην τάξιν.

Προσελθὼν τὸν Σεπτέμβριον, ἵνα ἐξετασθῇ εἰς τὴν Γεωμετρίαν, ὁ τῶν Μαθηματικῶν Καθηγητῆς του ἔδωκεν αὐτῷ νὰ λύσῃ ἓν θεώρημα. Ὁ μαθητῆς, σκεφθεὶς ὀλίγον, λέγει εἰς τὸν Καθηγητὴν του τοιαῦτα:

Εἰπέτέ μοι, σὰς παρακαλῶ Κύριε Καθηγητά, ἀπὸ ποῖον βιβλίον τῆς Γεωμετρίας εἶναι τὸ θεώρημα, ὅπερ μοι δίδετε πρὸς λύσιν;

Ἔττω σοὶ λέγω εἶπεν ὁ Καθηγητῆς, εἶναι ἀπὸ τὸ τρίτον βιβλίον.

Ἄ! Κύριε Καθηγητά, μὲ συγχωρεῖτε, δὲν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ μελετήσω τὸ τρίτον βιβλίον.

Νὰ τὴν λάβετε λοιπὸν, σὰς παρακαλῶ φίλε μου, καὶ τότε νὰ ἔλθητε νὰ σὰς ἐξετάσω τῷ ἀπῆντησεν ὁ Καθηγητῆς του μειδιῶν.

Π Α Ι Γ Ν Ι Α

13.

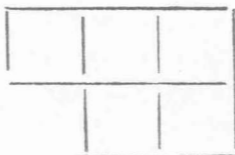
Γρίφος

Ο ν θ ι Ο η σ ι Ο

(Οἱ κύκλοι σημαίνουσι: σύμπαν, ἢ κόσμον, ἢ γῆν.) Ἐκ τούτων νὰ σχηματισθῇ ῥητόν.

14.

Δι' ἀφαιρέσεως τριῶν εὐθειῶν νὰ μείνωσι τρία μόνον τετράγωνα τοῦ κάτωθι σχήματος.

15.

Γρίφος

2. γένη + κυνὶ Κῶς φίλος ὦ φῶς.

16.

Διὰ τῶν γραμμάτων Ν Ν Σ Α νὰ σχηματισθῇ ἑορτὴ τῶν ἀρχαίων.

17.

Νὰ λάβῃς δύο γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ αὐτὰ ἔαν τὰ πολλαπλασιάσῃς πεντάκις θὰ σχηματισθῇ ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ν. ΡΕ Ι Σ Η Σ

18.

Ποῖον ὄνομα Ἑλληνοσ στρατηγοῦ εὑρίσκεται εἰς τὰ χαρτιά, ἂν ἀποκοπῇ τὸ πρῶτον αὐτοῦ γράμμα.

19.

Ὁ εἰς εἶνε εἰς, ὁ ἄλλος εἶνε διφεγγῆς, ὁ τρίτος φέγγει μὲ οὐρανὸν καὶ ὁ τέταρτος φέγγει καλά.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ

20.

. . . Ι .
. . . Ι .
. Ι .
Ι .
.

Συμπλήρωσον τὰ ἄνωθι γράμματα ὥστε νὰ σχηματισθῇ τρίγωνον κυβόλεξον.

21.

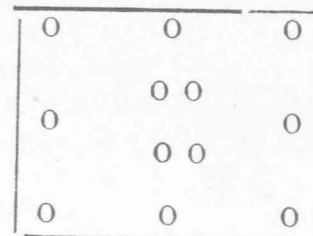
Φράσεις ἐξ ἀλφαβητικῶν γραμμάτων 23. Νὰ σχηματισθῇ φράσις, ἧς τὰ ἀρχικὰ γράμματα ἐκάστης λέξεως, κατὰ σειρὰν λαμβανομένων, ν' ἀποτελέσωσι τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ «Ἀκανθίς» διδασκαλία—τέρψις. Ἡ ζητούμενη φράσις, κατὰ βούλησιν, δύναται νὰ ἦναι σπουδαία ἢ ἐλαφρά, ἐκφράζουσα τελείαν ἔννοιαν.

22.

Δύσκολος περίπτωσις.

Καλὸς τις γεωργὸς ἀφήκεν ὡς κληρονομίαν εἰς τὰ τέσσαρα τέκνα του ἀγρόν, περιέχοντα 12 δένδρα. Ὄρισε δὲ ἐν τῇ διαθήκῃ του, ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν 12 τούτων δένδρων νὰ μεταφυτευθῇ εἰς ἄλλην θέσιν καὶ ὁ ἀγρὸς νὰ χωρισθῇ εἰς 4 ἴσα συμμετρικὰ μέρη, ὧν ἕκαστον νὰ περιέχῃ ἀνά 3 δένδρα.

Οἱ κληρονόμοι εὑρίσκονται λίαν στενοχωρημένοι. Τίς ἐξ ὑμῶν θὰ τοὺς διευκολύνῃ; Ὁ βουλόμενος ἂς ἀποστείλῃ ἡμῖν ἀντίτυπον τοῦ κάτωθι σχεδίου, ὑποδεικνύων διὰ γραμμῆς τὸν τρόπον τῆς δικαίας, πλὴν δυσκόλου ταύτης διανομῆς. Τὸ ὄνομά του θέλομεν δημοσιεύσει διὰ τῆς »Ἀκανθίδος.»

23.

Συ ν ὶ ν υ μ ο ν.

Ποῦ τὸ θέλεις;
—Θέλω σὲ δάσῃ καὶ βουνὰ ἐλεύθερο νὰ τρέχῃ.
Μὰ θέλω καὶ τῆς ἄκρας του ἢ θάλασσα νὰ βρέχῃ.
— Πῶς τὸ θέλεις;
— Νάνε ἀπὸ ξύλο στερεὸ καὶ καλοκαμωμένο.
Τοτράποδο ἢ πτερωτὸ στὴ πῆρα μου βαλμένο.
— Γιατί τὸ θέλεις;
— Γιατί τὸ θέλω μὲ ρωτῆς; Μάθε το νὰ τὸ ξεύρῃς.
Δεῖπνο μ' αὐτὸ στὴν ἐξοχῇ, σοῦ κάνω ἂν τὸ [εὔρῃς].

Λύσεις.

βου.

Ἄριστοτέλης.

ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΛΙΝΔΑΟΥ

BALDWIN (*)

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ

ΥΠΟ

K. ΒΕΖΥΡΟΥΛΗ

Καθηγητοῦ.

Πραγματικῶς ὁ ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἀναφερόμενος ξέρος δὲν ἤγγησε νὰ παρουσιασθῇ καὶ δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι τὸ αὐτὸ ἀτμόπλοιο ἐκόμισεν ἀφοτέρους τὴν τε ἐπιστολὴν καὶ τὸν ἐν αὐτῇ συνιστώμενον.

Μόλις ἀφίκετο ἐνεκατέστη παρὰ τοῦ Φόρβη εἰς τὸ μέγαρόν του καὶ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν μετέβησαν εἰς τὸ θέατρον τοῦ μελοδράματος, εἰς ὃ εἶχε καὶ προσκαλέσει τὴν φιλικὴν οἰκογένειαν Λελάν, ἣτις καὶ ἐνεφανίσθη ἡμίσειαν ὥραν βραδύτερον.

Ὁ γέρον τραπεζίτης Λελάν ὠμίλησε μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης πρὸς τὸν Βάλδου καὶ ἐμειδία διὰ τὰ ἐκστατικά βλήματα, ἅτινα λαθραίως ἐξέριπτεν οὗτος πρὸς τὴν θυγατέρα του! Ἐγνώριζε τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς Ἰωάννας του.

Κατὰ τὸ πρῶτον διάλειμμα ἐπληροφόρηθη ἡ μὲν Λελάν παρεμπιπτόντως τὰ κατὰ τὸν Τζῶν Βάλδου καὶ μαθούσα, ὅτι εἶναι μόνον μετρίως εὐπορος, ὅτι κατάγεται ἐξ Ἀγγλίας, καὶ ὅτι εἰς ἐπίμετρον κατοικεῖ καὶ ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἡμισυγρία Ἰαπωνία ἐμόρφασε εἰρωνικῶς καὶ δὲν ἠσχολήθη πλέον περὶ αὐτοῦ. Ὁ Φόρβης βλέπων τὴν ἐρωτικὴν πυρὰν, ἣν ἤναψεν ἡ Ἰωάννα εἰς τὸν Βάλδου προὔτεινεν εἰς αὐτὸν νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἐζήτησεν ἀμέσως παρὰ τοῦ τραπεζίτου τὴν ἄδειαν αὐτὴν ἣτις καὶ προθύμως ἐδόθη.

Μετὰ τὴν λήξιν τῆς παραστάσεως ἐχωρίσθη

(*) (Συνέχεια ἴδε φύλλον 6'.)

7ου.
Π
ΠΑΣ
ΠΑΡΑΣ
ΠΑΡΑΛΟΣ
ΣΑΛΟΣ
ΣΟΣ
Σ

8ου.
Δῆλος.

9ου.
Φιλύρα.

10ου.

μα χο μαι
χο ρευ ω
μαι ω τις

11ου.

Δῶ ρε, μὴ φᾶς ὅλα σύ.

12ου Γρίφου.

Ὁ πλεονέκτης ἐστὶ μισητός.

Αἰνίγματος Β'.

Ἀκανθίς, Ἀκανθίς, Ἀκανθίς.

Οἱ λύται :

Δες Φωτεινὴ Ἀγγελάκη, Μυρία Ρ. Ἀγγελουπόλου (τοῦ 6ου, 8ου, καὶ 12ου), Ἐλένη Εὐσεβίου (6ου καὶ 12ου), Παρασκευᾶ (7ου, 8ου καὶ 10ου), Πολυξένη Κρασσᾶ, καὶ οἱ κ. κ. Νικόλαος Ρ. Ἀγγελόπουλος. Τὸ Ἀρχιζιζάνιον (τοῦ Αἰνίγματος Β'). Ἡ μαρμαρένη καρδιά (τοῦ 6ου, 8ου, 9ου), Γεώργιος Νοβάρης (τοῦ 6ου, 8ου, 12ου), Ἀλέξανδρος Τσεκούρας (τοῦ 8ου, 9ου, 12ου), Ν. Π. Ἀντωνόπουλος (τοῦ 6ου, 8ου), Τὸ ἄνθος τῆς Πλατείας Ἐλευθερίας (τοῦ 6ου, 9ου, 11ου, καὶ 12ου).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΑΚΑΝΘΙΔΟΣ»

ἌΘΗΝΑΣ. Καν Αἰκ. Γλ. Μυρίας εὐχαριστήσεις διὰ τὰς δύο συνδρομὰς, ἃς μὲ ὄλας τὰς ἀσχολίας σας προσθέσατε εἰς τὴν πρώτην.—

Δας Φωτ. Ἀγγελάκη, Μαρίαν Ἀγγελοπούλου, Ἐλένην Εὐσεβίου, Νίτσαν Παρασκευᾶ καὶ Πολυξένην Κρασσᾶ ἐλάβομεν τὰς ἐπιτυχεῖς ὑμῶν λύσεις. Ἀκανθίς χαίρει, ὅτι σὰς διεσκέδασε καὶ σὰς εὐχαιριστῆ. Ἦτον ὅμως καὶ ἡ Ἀκανθίς ἄλλοτε Gracieuse demoiselle ὡς ὑμεῖς καὶ δὲν θὰ παύσῃ εὐκολα νὰ σὰς θάλλῃ εἰς τοιαυτονόπον.— Ἀρχιζιζάνιον, αἱ λύσεις σας ὀρθόταται ἀλλὰ τοιαῦται λύσεις χρῆζουσι καλλιτέρου χάρτου.

Ἄνθος πλατείας Ἐλευθερίας, ἡ ὠρμία τοποθεσία εἶν ἦν κατοικεῖτε δὲν θὰ σὰς ἐμπνεύσῃ κανὲν ποίημα;—Μαραμένη καρδιά, τὸ γελαστὸν πρόσωπόν σου διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ ψευδωνύμου σου καὶ ὅμως, ἀφοῦ τὸ θέλεις ἡ Ἀκανθίς εἰναι ἐχέμυθος καὶ θὰ τὸ φυλάξῃ.— Κουρ Ν. Ἀγγελόπουλον, Γ. Νοβάρην, Α. Τσεκούραν, καὶ Π. Ἀντωνόπουλον, Σὰς εὐχαριστοῦμεν.—

Πειραιᾶ Φίλφ I. Ζ. Ἡ ἐρώτησίς σου εἶναι ὄντως περιεργός. Οὔτε ἐγὼ εἶχον σκεφθῆ πόθεν ἡ πρωταπριλιάτικη ἀστειότης καὶ εἰς σὲ ὀφείλω ὅτι τὸ ἔμαθον. Μάθε λοιπὸν καὶ σὺ ὅτι ἡ ἀστειότης αὐτὴ εἶναι ἀσεβῆς ἀνάμνησις τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, ὃν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς ἐμπαιγμὸν ἀπέστειλον ἀπὸ τὸν Ἄνναν εἰς τὸν Καϊάφαν, ἀπὸ τὸν Καϊάφαν εἰς τὸν Πιλάτον καὶ ἀπὸ τὸν Πιλάτον εἰς τὸν Ἄνναν. Τὸ πῶς ὅμως ἡ λέξις poisson εὑρίσκεται εἰς τὴν λέξιν passion, θὰ ἐχρειάζετο ὀλόκληρον ἐτυμολογικὸν ἄρθρον διὰ νὰ σοὶ τὸ εἴπω καὶ ὅμως φίλε μου τοῦτο συνέβη, τοσοῦτον αἱ λέξεις μεταμορφοῦνται ἀπὸ ἡλικίας εἰς ἡλικίαν. Ἀρκέσθητε λοιπὸν εἰς τὴν γινῶσιν, ὅτι poisson d'Avril σημαίνει passion d'Avril,

— **Βῶλον** Κουρ Σ. Π. Τῇ ἀληθείᾳ ἀρχίζω νὰ μνησικακῶ πρὸς τὸν Κολόμβον, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὸν παλαιὸν κόσμον. Ἀφοῦ ὁ νέος του μέλλει νὰ ἐλκύσῃ εἰς αὐτὸν φί-

λον ὅπως σὲ Ἐν τούτοις διαβίβασον εὐγνωμοσύνην μου τῷ ἄξιότιμῳ Διευθυντῇ, τῷ Καθηγητῇ καὶ τοῖς συμμαθηταῖς σου διὰ συνδρομὰς αὐτῶν καὶ ἐκτίμησιν Ἀκανθίδος.—κ. Κ. Στ. Καὶ οἱ πέντε συνδρομηταὶ σας τί γίνονται; νὰ στέλωμεν ἢ μὴ φυλλάδια; εὐαρεστηθῆτε περὶ αὐτῶν νὰ ἀπαντήσητε.— **Πάτρας** κ. Δ. Σ. Δὲν εὐρίσκομεν ἱκανὰς ἐκφράσεις πρὸς εὐχριστίαν 16 συνδρομῶν σας. Εἶπθε τῇ ἀληθείᾳ εὐγενέστατος.— **Πύργον**, Καν. Μ. ὡς βλέπετε θὰ γράφωνται καὶ διὰ δεσποινίδας ἱκανὰ ἢ παρατήρησις σας ἦν ὀρθωτάτη, ἢ Ἀκανθὶς εὐγνωμονεῖ ὑμᾶς.— **Ἀθήνας**, φίλῳ Γ. Ν. Εἰς τί λοιπὸν σὲ ὠφέλησαν ὅσα ἀνέγνωσας εἰς τὰ γαλλικὰ καὶ ἰταλικὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης τοῦ θεοῦ σου, ἀφοῦ ἀγνοεῖς, ὅτι ἡ Ἀκανθὶς πρὶν γείνη πτερωτὸ πουλὶ μὲ εὐμορφίᾳ καὶ χάρι ἦτο καὶ αὐτὴ πλάσμα ὡς καὶ σὺ καὶ ἐγὼ ἀλλ' ὄχι ἦτον εὐμορφη δεσποινὶς εἰς τοὺς χρόνους, καθ' οὓς οἱ ἄθροιστοι μετεμορφῶντο κατὰ τὴν βούλησιν τῶν θεῶν ἀλλὰ δὲν ἠξέυρω ὅμως καὶ ἐγὼ διὰ ποῖον λόγον οἱ Ὀλύμπιοι μετεμόρφωσαν εἰς τὸ δμῶνυμον πτηνὸν τὴν ὠραίαν θυγατέρα τοῦ Ἡρώος Αὐ-

τονόου καὶ Ἱπποδαμείας Ἀκανθίδα; ἔθεν δὲν ἤνοιξα μόνον τὴν ζωολογίαν διὰ νὰ βαπτίσω ὡς μοῦ λέγεις τὸ ἀνὰ χεῖράς σου ἀνάγνωσμα, ἀλλὰ καὶ τὴν μυθολογίαν.— **Τρίπολιν**, Φίλῳ κ. I, Z. Οὔτε σήμερον δὲν ἔχομεν ἐπιστολὴν. θὰ ἐλάβετε βεβχίως τὰ ζητηθέντα φυλλάδια, μήπως αἱ προετοιμασίαι τῶν ἀγῶνων σας σὲ κάμνουν νὰ λησμονῆς τοὺς ἰδικούς μου ἀγῶνας;— **Πειραιᾶ**. κ. Κ. Π. Διὰ δελταρίων δὲν λύνονται μαθηματικὰ προβλήματα. Ἐχετε τὴν ὑπομονὴν νὰ λάβητε τὸ φύλλον.— **Ἀθήνας**, Φίλῳ κ. Κ. Τ. Καλλίτερον ἦτο νὰ δώσης εἰς ἀπάντησιν τὴν παροίμειαν « Ἐπὶ ἀνὰ στή μύτη του ζητεῖ νὰ πιστηρίξη » ἣτις φαίνεται ὡς νὰ ἔγεινεν δι' αὐτὸν, ὅστις ὅλα τὰ ἔργα τῶν ἄλλων τὰ θεωρεῖ εὐκολοκατόρθωτα καὶ ὅτι εἶναι ἱκανὸς δι' ὅλα, ὡς τοὺς εἰπόντας εἰς τὸν Κολόμβον, ὅτι ἠδύναντο καὶ οὗτοι νὰ στήσωσι τὸ αὐγὸ ἐπὶ τῆς τραπεζίης ἀφοῦ ὅμως εἶδον πῶς ἐκείνος τὸ ἔστησεν· ἐξ οὗ ἴτως καὶ ἡ δημώδης ἄνω παροίμια! **Ἀλλὰ φίλε μου τί τὰ θέλεις.**
Si tout le monde était parfait,
Mon Dieu comme l' on 's'ennuirait.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΥΡΙΑ ΣΤΑΕΛ . Ὑπὸ Αἰκ. Ζάρκου. — ΚΑΜ. ΦΛΑΜΜΑΡΙΩΝΟΣ. ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ; Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Συνέχ. ὑπὸ Σ. Κ. — JULES LEMAITRE. ΕΛΛΗ. ὑπὸ Η. Α. Γεωργιάδου. — Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΝΑΡΔΙΝΟΥ ΣΑΙΝ ΠΙΕΡ τέλος ὑπὸ Α. Ζ.— ΠΟΙΚΙΛΑ. — ΠΑΙΓΝΙΑ ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΛΙΝΔΑΟΥ, BALDWIN, Μυθ. ἐκ τοῦ Γερμ. συνέχεια ὑπὸ Κ. Βεζυρούλη, καθηγητοῦ. — ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΚΑΝΘΙΔΟΣ. — ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ. — ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΝ.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΦΥΣΙΚΗΣ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὰ προβλήματα τῆς φυσικῆς, εἶνε ἀληθῆ προβλήματα τῶν μαθηματικῶν, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι φυσικὸς νόμος συνδέει τὰς γνωστὰς ποσότητας πρὸς τὸ ἀγνωστον. Ἐπειδὴ δὲ τὰ προβλήματα ταῦτα εἶνε ἐφαρμογὴ τῆς ἀλγέβρας εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας, κατὰ γενικὸν κανόνα δύναται τις νὰ παραστήσῃ εἰς αὐτὰ, ὄχι μόνον τὰς ἀγνώστους ποσότητας, ἀλλὰ καὶ τὰς γνωστὰς διὰ γραμμάτων. π.χ. τοὺς ὄγκους διὰ τοῦ γράμματος, Ο. τὰς πυκνότητος διὰ τοῦ Π· τὰ βάρη διὰ τοῦ Β. τὰς θερμοκρασίας διὰ τοῦ Θ. τὰς ἐλαστικὰς δυνάμεις διὰ τοῦ Δ. Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης οὐ μόνον καθολικεύομεν καὶ ἔχομεν ἀλγεβρικοὺς τύπους, οἵτινες ἐφαρμόζονται εἰς πάντα τὰ ζητήματα τῆς αὐτῆς μορφῆς, ἀλλ' ἀπλοποιούμεν καὶ συντομεύομεν τὰς ἀριθμήσεις εἰς τρόπον εὐκόλυνοντα ἡμᾶς. Διότι δυνάμεθα εἰς πρόβλημα, οὔτινος αἱ προτάσεις εἶνε ἀριθμητικαὶ, νὰ παραστήσωμεν τὰς προτάσεις ταύτας διὰ γραμμάτων, νὰ λύσωμεν οὕτω τὸ ζήτημα διὰ γενικοῦ τρόπου, εἶτα φθάνοντες εἰς τὸν τύπον, νὰ ἀντικαταστήσωμεν τὰ γράμματα διὰ τῶν ἰδικῶν ἀξιών, αἵτινες ἀνταποκρίνονται εἰς αὐτὰ. Ἀκολουθοῦντες τὴν πορείαν ταύτην ἐκτελοῦμεν ταχύτερα, καὶ ἀποφεύγομεν τὰς πλάνας, εἰς ἃς εὐκόλως ἐμπίπτει τις κατὰ τὴν ἀριθμῶν καὶ τέλος ἐάν ὁ γενικὸς τύπος, ὃν ἔσχομεν εἶνε ἀκριβῆς, τὰ λάθῃ τῆς ἀριθμήσεως, εἰς ἃ δυνάμεθα νὰ περιπέσωμεν κατόπιν ἀντικαθιστῶντες τὰ γράμματα διὰ τῶν ἀριθμητικῶν ἀξιών αὐτῶν, διορθοῦνται ταῦτα διὰ τῆς ἀκριβείας τῆς ἀλγεβρικῆς ἀριθμήσεως.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ἡμῶν θέλομεν εἶπει τινὰ περὶ τῆς λύσεως τῶν προβλημάτων τῆς Φυσικῆς, ἵνα διευκολύνωμεν τοὺς μὴ ἔχοντας πρὸς τοῦτο πολὺ ἀσκηθῆ. ἤδη προτεινομεν τὸ ἐξῆς Πρόβλημα, ἀναφερόμενον ἐπὶ τῆς ἀντανακλάσεως ἐπιπέδων κατόπτρων: **Ποῖον εἶναι τὸ ἐλάχιστον ὕψος, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχη ἐπιπέδον κάτοπτρον, τεθειμένον καθέτως ἵνα πρόσωπον ἔμπροσθεν αὐτοῦ τοῦ κατόπτρου βλέπῃ ἑαυτὸ ἐν τούτῳ διὰ τῆς ἀντανακλάσεως ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν;**

ΝΙΚΟΣ Δ. ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

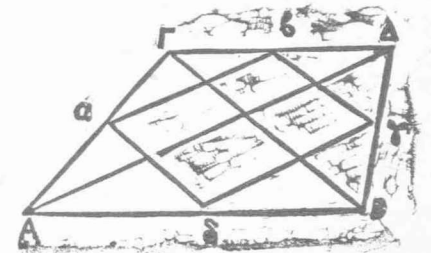

ΛΥΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΕΝ Τῷ Δ'. ΒΙΒΛΙῳ ΤΗΣ ΣΤΟΙΧ. ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ ΣΕΛ. 188 ΘΕΩΡΗΜΑΤΩΝ ΕΙΣ ΑΠΟΔΕΙΞΙΝ

1) Τὸ σχῆμα τοῦ ὁποίου κορυφαὶ εἶναι τὰ μέσα τῶν πλευρῶν τοῦ τυχόντος τετραπλεύρου εἶναι παραλληλόγραμμον.

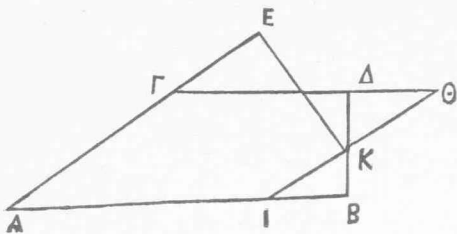
Ἀπόδειξις: Ἐστω τὸ τετράπλευρον ΑΒΓΔ, τὰ δὲ μέσα τῶν πλευρῶν αὐτοῦ ἔσταν τὰ α, β, γ, δ. Ἐὰν ἐνώσωμεν τὰ σημεῖα

α, β, γ, δ, διὰ τῶν εὐθειῶν αβ, βγ, γδ, δα, τὸ σχηματιζόμενον σχῆμα αβγδ λέγομεν, ὅτι εἶναι παραλληλόγραμμον. Διότι ἐὰν ἄξωμεν τὰς διαγωνίους ΑΔ καὶ ΒΓ τοῦ τετραπλεύρου ΑΒΓΔ καὶ θεωρήσωμεν τὸ σχῆμα αβγδ παρατηροῦμεν ὅτι αἱ μὲν πλευραὶ αβ καὶ δγ εἶναι παράλληλοι τῇ διαγωνίῳ ΑΔ, αἱ δὲ αδ καὶ βγ παράλληλοι τῇ διαγωνίῳ ΒΓ καὶ ἐπομένως ἀφοῦ τὸ σχῆμα αβγδ ἔχει τὰς ἀπέναντι πλευρὰς αὐτοῦ παράλληλους εἶναι παραλληλόγραμμον.

2) Τὸ ἐμβαδὸν παντὸς τραπέζιου εἶναι γινόμενον τῆς μιᾶς τῶν μὴ παραλλήλων πλευρῶν του ἐπὶ τὴν ἀπόστασιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς ἄλλης.

Ἀπόδειξις : Ἐστω τὸ τραπέζιον ΑΒΓΔ τὸ δὲ μέσον τῆς ἐτέρας τῶν μὴ παραλλήλων πλευρῶν του ἔστω τῆς ΒΔ τὸ Κ καὶ κάθετος ἐπὶ τὴν

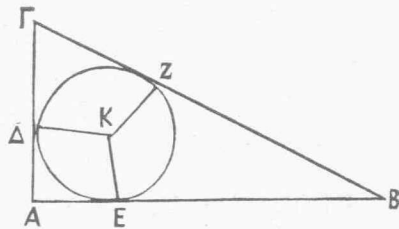

ἐτέραν πλευρὰν ΔΓ ἢ ΕΚ· λέγομεν ὅτι τὸ ἐμβαδὸν τοῦ τραπέζιου ΑΒΓΔ ἰσοῦται τῷ γινόμενῳ (ΑΓ) (ΕΚ).

Διότι ἐὰν ἐκ τοῦ σημείου Κ ἀχθῇ παράλληλος τῇ ΑΓ ἢ ΙΘ καὶ προεκβληθῇ ἡ βᾶσις ΓΔ μέχρι οὗ συναντήσῃ τὴν ΙΘ σχηματίζεται τὸ παραλληλόγραμμον ΑΓΘΙ τὸ ὁποῖον εἶναι ἰσοδύναμον τῷ τραπέζιῳ ΑΒΔΓ καὶ κατ' ἀκολουθίαν εὐρίσκομεν, ὅτι τὸ ἐμβαδὸν τοῦ τραπέζιου ΑΒΔΓ εἶναι ἴσον τῷ ΑΓΘΙ ἴσον καὶ τῷ γινόμενῳ (ΑΓ), (ΕΚ).

3) Ἐν παντὶ ὀρθογωνίῳ τριγώνῳ τὸ ἄθροισμα τῶν καθέτων πλευρῶν ὑπερβαίνει τὴν ὑποτείνουσαν κατὰ τὴν διάμετρον τοῦ εἰς τὸ τρίγωνον ἐγγεγραμμένου κύκλου.

Ἀπόδειξις : Ἐστω τὸ ΑΒΓΔ ὀρθογώνιον τρίγωνον καὶ δ ἐν αὐτῷ ἐγγεγραμμένος κύκλος Κ. Ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ κύκλου ἄγωμεν καθέτους ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ τριγώνου κατὰ τὰ σημεία

τῆς ἀφῆς Δ, Ε, Ζ, τὰς ΚΔ, ΚΕ καὶ ΚΖ· λέγομεν, ὅτι τὸ ἄθροισμα τῶν καθέτων πλευρῶν ΑΒ+ΑΓ ἰσοῦται τῷ ΒΓ+(ΚΔ+ΚΕ). Ἐὰν τὰς πλευρὰς τοῦ ὀρθογωνίου τριγώνου θεωρήσωμεν ὡς ἐφαπτομένας τοῦ κύκλου, κατὰ τὸ (ἐδ. 156 τῆς Γεωμ. Χατζιδάκη) ἔχομεν :

$ΑΓ=ΑΔ+ΔΤ=ΔΕ+ΓΖ$ καὶ $ΑΒ=ΑΕ+ΕΒ=ΑΔ+ΒΖ$ ἐκ δὲ τῶν ἰσοτήτων τούτων λαμβάνομεν :

$ΑΓ+ΑΒ=ΓΖ+ΖΒ+ΑΔ+ΑΕ$ καὶ ἂν ἐν τῷ τετραγώνῳ ΔΕΚΔ ἀντικαταστήσωμεν τὰς πλευρὰς ΑΕ καὶ ΑΔ διὰ τῶν ΚΕ καὶ ΚΔ εὐρίσκομεν : $ΑΓ+ΑΒ=ΓΖ+ΖΒ+(ΚΔ+ΚΕ)$.

ΝΙΚΟΣ ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΝ

5ον) Εὐρεῖν ἀριθμὸν διψήφιον, ὃν διαιροῦντες διὰ τοῦ γινομένου τῶν ψηφίων, εὐρίσκομεν πηλίκον $5 \frac{1}{3}$, ἐλαττοῦντες δὲ κατὰ 9 ἔχομεν τὸν διὰ τῶν αὐτῶν κατ' ἀντίθετον τάξιν ψηφίων γραφόμενον.

Ν. Π. ΑΝΤΩΝΑΡΑΣ

6ον) Πότε, ἐὰν διαιρεθῇ ἀριθμὸς τις α εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ ἄθροισμα τῶν κύβων, εἶναι τὸ ἐλάχιστον ;

ΑΓΕΩΜΕΤΡΗΤΟΣ

7ον) Περὶ σφαῖραν, ἧς ἡ ἀκτίς α, ποῖος εἶναι ὁ ὄγκος τοῦ ἐλάχιστου τῶν κώνων, ὧν αἱ βάσεις διέρχονται διὰ τοῦ κέντρου τῆς σφαίρας.

ΑΛΓΕΒΡΙΣΤΗΣ

8ον) Εὐρεῖν ἀριθμὸν, οὗ ἡ διαφορὰ ἀπὸ τῆς ἰδίας 4γωνικῆς ρίζης εἶναι 1332.

ΑΛΓΕΒΡΙΣΤΗΣ

9ον) Ποῖον κλάσμα ἀνάγεται εἰς $\frac{1}{3}$, ὅταν ὁ ἀριθμητὴς του αὐξηθῇ κατὰ 2, ὁ δὲ παρονομαστής κατὰ 10.

Ν. Π. ΑΝΤΩΝΑΡΑΣ